

ntamo

Aleksi Leppänen

AAVEKIPU

AAVEKIPU

AAVEKIPU

© 2012 Aleksi Leppänen
ISBN 978-952-215-171-1

SARJAN ULKOASU
Marko von Konow

VALMISTAJA
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2010
ntamo
www.ntamo.net

Alexi Leppänen

AAVEKIPU

ntamo

1. ELÄVÄ TEMPELI

1.1

Oli myöhäinen ilta ja rantakalliolla koivut huojuivat hiljaisina tuulessa.
Taivaalta kuu vuoti valonsa veteen ja vedessä se loiste soljui ja kimalsi
ikuisen hetken ajattomuuteen kadonneena,
hellästi ja rajattoman kauniisti.

Se näky hiljensi hänen mielensä, mielen, josta tämä tarina kertoo.
Silloin oli kuin koko maailma olisi tullut hänen kanssaan yhdeksi.

Kuin kaikki mitä liikkeessä oli,
olisi ikiunta levännyt,
kohdussa josta oli syntynyt.
Kaikki oli paikallaan, oikealla paikallaan,
kuin maailma olisi tullut täydelliseksi taiteeksi.

Ei ollut mitään liian vähän, eikä mitään liiaksi
kaikki vain oli, lepäsi siinä kohdussa
johon ajallaan tulisi kuolemaan.

1.1.1

Sen hetken hän oli todella läsnä
toisessa kuin ulottuvuudessa,
tässä ja nyt.

Irrallaan harmaasta arjesta,
jossa jokainen kauan on aikaansa viettänyt,
moni sen harmauteen sopeutunut,
siten siihen elämänsä kadottanut

eikä hän siksi tahtonut muuta kuin vain olla
siinä ja sillä hetkellä.

1.2

Siellä rantakalliolla nuotion äärellä oli
vanhojen tovereidensa seurassa

tapaamistaan juhlistamassa
pieniä juominkeja viettämässä,
juttelemassa niistä näistä,
sellaisista asioista
mitkä heille olivat tyypillisiä.

Naisistaan ja töistään
iloistaan ja suruistaan,
siitä kuka juuri oli päässyt sairaalasta,
kuka kohta kaupungista muuttanut;
niistä he puhuivat ja menneistä ajoistakin he puhuivat,

siitä kuinka elämässään olivat vihdoinkin itsenäistyneet,
siitä mitä kaikkea oli tapahtunut vuosina jotka jo olivat takana.

1.2.1

Siinä heidän jutustelussaan hän kuuli kaiun siitä mitä oli tuossa
illassa nähnyt.

Ei kyse ollut niinkään sanoista joita he käyttivät
tai aiheista joita sivusivat,
vaan siitä että olivat aitoina ja itsessään puhtaina läsnä
juuri niin kuin olivat.

Se sai hänet tuntemaan että kaikki oli juuri niin kuin piti
ja että elämä oli itsessään kaunis ja merkityksellinen.
Se mitä hän tunsu ei ollut vain iloa, tai vain rauhaa
vaan todellista hetkeen unohtumista,
yhdistymistä luontoon, rakkauteen ja sen valoon.

Ei hän silloin nähnyt ongelmistaan ainuttakaan,
ne hän oli täysin unohtanut.
Itsensä hän oli täysin unohtanut,
ja hänelle tuo keskustelu oli silloin kuin pyhä mantra,
joka heitä johdatti paratiisiin.

1.2.2

Se hetki oli hyvin kaunis
ja sille tuntemalleen vapaudelle ja kauneudelle,
sille todelliselle syvälle yhteydelle heidän välillään
hänen ja koko maailmankin välillä
oli hän vuodattaa kyynelään

mutta silloin hän käänsi kasvonsa häpeillen,
etteivät muut olisi sitä nähneet.

1.3

Kun hän sen katseensa käänsi, havahtui hän kuitenkin onnestaan.
Irroittautui ikuisesta hetkestä, jonka syleilyyn olisi tahtonut jäädä,
erkani rakkaudesta jonka eteen olisi uhrannut mitä tahansa.

Menetti sisästään tuon jumalallisen kauneuden ja puhtauden,
vaihtoi sen siihen harmauteen josta oli hetken ollut vapaa.

Niin hän palasi takaisin maan pinnalle,
muisti itsensä ja olemassaolonsa huolet.
Katsoi maailmaa huoliensa, ilojensa ja opitun identiteettinsä kautta:
karun todellisuuden, niin kuin väärin sanotaan.

1.3.1

Hän oli kuin nähnyt taivaan ja nyt sieltä langennut.

Langennut takaisin kylmään maailmaan
jota hallitsivat muodot ja pinnallisuus,
kärsimys ja egoismi.

Niin hän ajatteli,
ja niin ajatellessaan hänen mielestään tuli levoton ja turhautunut.
Silloin häntä masensi ja kalvoi sen puhtaan rakkauden,
puhtaan olemassaolon kuvaamattoman kokemuksen
menetys.

1.3.2

Ne tuntemuksensa hän harkitsi ottavansa puheeksi,
saadakseen ymmärrystä osakseen, tullakseen kuulluksi ja nähdyksi,
muttei ollut varma halusiko kuitenkaan puhua,
sillä hän pelkäsi etteivät hänen sanansa osoittaisi riittävän lähelle sitä
mitä hän tarkoitti.

Se kauneus josta hän tahtoi puhua
oli jotakin syvempää kuin maa ja maallinen elämä.
Mitä hän oli nähnyt ja kokenut oli elämää ja kuolemaakin suurempaa.

Se oli todellisuutta, pyhää ja transsendenttia:
jotain todellista:
idea jota ei yksikään ihmiskielen sana riittänyt kuvaamaan.

Arkipäiväisestä näkökulmasta käsin ajateltuna ehkä jotain aavemaista,
pelottavaakin kun sen ymmärsi

eikä siihen hänen mielestään tullut suhtautua keveästi
kuin heidän arkipäiväisiin jutusteluihinsa,
tai edes ystävyyteensä.

1.3.3

Siksi,
vaikka hän välitti ystävistään ja luotti heihin
ja vaikka ystävyys itsessään toki oli hänelle tärkeä ja kaunis asia
ja vaikka ystävien kesken toki saattoi puhua mistä tahansa
hän ei ollut varma ymmärrettäisiinkö hänet oikein
ja hän vahvasti tunsikin,
että väärällä tulkinnalla olisi joitain seurauksia heidän väleihinsä.

1.4

Mahdollisimman tarkkaa ilmaisua hän hetken pohti,
sitä, kuinka uskaltaisi asiansa ottaa puheeksi,
sitten aikansa hiljaa mietittyään
päätti kysyä mikä ystäviensä elämistä teki elämisen arvoiset.

Mikä oli elämän merkitys,
sen salaisuus, olemus ja tarkoitus
ja millaisia sanoja käyttäen he pääsivät sitä ilmaisussaan lähimmäs?

Mikä oli se voima jolla he jaksoivat tekemisiään jatkaa,
saivat elämän hengen sisällään syttymään
ja miksi he sen liekin yleensäkin tahtoivat sytyttää?

Kuinka ja miksi tämä yksi elämä
oli heidän mielestään eletävä,
mikä oli heidän vastalauseensa sille,
että kaikki on merkityksetöntä ja tyhjää?

Sitä hän heiltä kysyi
ja sitä hän heiltä kysyi kuin johdatuksena,
kuin pienenä vihjeenä,
saadakseen jonkun muunkin koskettamaan sitä,
mitä hän oli koskettanut

ja ehkä näyttämään hänelle tien siihen takaisin.

1.4.1

Seuraavan hetken he sitä kulmansa kurtussa miettivät.
Kohteliaisuudesta ehkä, todennäköisestikin.

He näyttivät siltä kuin olisivat pitäneet vastausta
itsestään selvyytenä.
Jonain, mitä he eivät olleet koskaan niin läheltä tutkiskelleetkaan,
eivätkä ehkä olisi nytkään viitsineet,
jonain sellaisena mitä ei oikeastaan tarvinnutkaan ajatella tahi
tietää.

Hetkeksi he yhtä kaikki hiljenivät sitä miettimään.

1. ELÄVÄ TEMPPELI
2. EROTUS 3. NUKKEKOTI
4. NURKKAAN AJETTU KOIRA
5. DISHARMONISOINTI
6. ITSEMURHA
7. INTEGRAATIO

Aavekipu on proosaa runon ja runoa proosan puvussa, kirja merkityksen etsimisestä. Se kysyy, voiko kukaan olla täysin todellinen mitätöimättä muita tai ymmärtää jokaista mitätöimättä itseään, vai onko lopulta tehtävä äärimmäinen dualistinen valinta henkilökohtaisen ja universaalin välillä. Tuloksena on eletön, henkilökohtainen ja älyllisesti vilpitön matka tyhjään ytimeen, jonka ympärille kaikki rakentuu, ja paluu tyhjään äärettömyyteen, jonka sisällä kaikki tapahtuu. *Aavekipu* on vuonna 1992 syntyneen Aleksi Leppäsen esikoisteos.

ISBN 978-952-215-171-1

